

PÍSNĚ O MRTVÝCH DĚTECH

Friedrich Rückert

I.

Teď záhy svitne slunce jas,
jak žádnou ztrátou by netížil noci mráz!
Ta ztráta stihla pouze mne!
A slunce a slunce, to zvící v kráse své!
Ty nesmíš moc v své skrývat tváři,
ji musíš, věčnou zas, tu věčnou stápět září!
Mně zákmit světla navždy zhas.
Zdráv, zdráv budiž radostný ten jas,
ach radostný ten jas!

II.

Teď jasně vím, proč hloubka toho plání
mne oslnila pravdivostí citu.
Ó zraky! Ó zraky!
Jak byste zcela v jednom knitu
svá chtěly všechna soustředit přání!
Kdo v chvíli té, kdo mohl míti zdání
jsa spoután v šedi světských mlžin,
svitu že váš se jas již k odpočinku sklání,
v ten kraj, v ten kraj bude prýštit zdroj všeho zrání.
Mně chtěly jste svou říci skvoucí září:
My s tebou býti si přály
leč tuto slast nám krutý osud maří.
Hleď na nás jen, my záhy budem v dáli!
Co ti jako zorů pár jen nyní září
je v příštích nocích hvězdy jakoby vzplály.

III.

Když matička tvá ke mně vstoupit má
já se po ní dívám, v ústrety jí kývám,
nehledá má tvář jejích zraku zář,
ale na tom místě níže, níže,
kde byl jistě, tam, kde by se zjevila
drahá líčka tvá
bude by v záři vzplála očka tvá,
vzplála očka tvá jak dřív, ty dcerko má!
Když matička tvá ke mně vstoupit má,
v bledém svíčky jase provždycky mi zdá se,
jak by tvůj též stín choulil se jí v klínu
jako dřívě zase.